

soznamu tak v svojom mene, ako aj v mene II. žalovaného ručenie prevzal.

Neodôvodnená je teda aj tá sťažnosť žalovaných, že by mýlne boli závery rozsudku odvolávajúceho súdu. Ináč — čo sa týka sťažnosti, založenej na to, že svedok P. nezasluhuje viery — nemohla byť ona do ohľadu vzatá, lebo §-u 270. O. p. p. primerané uvažovanie o dôkazoch nemôže byť predmetom revízie.

Ponevác odvolávajúci súd zistil, že I. žalovaný ručil za to žalujúcim stranám, že je výkaz C. o prenájomných summách správny, ukázalo sa však, že dôchodok z viedeňského domu bol miesto 17.240 K, udaných v sozname C., len 12.071 K, dl'a májového (1915) výkazu však ešte menší a že u II. žalovaného svojho času zamestnaná manželka F. K.-ho a C. K. následkom príkazu zo strany I. žalovaného a manželky II. žalovaného ukázaly žalujúcim stranám tiež podobný nesprávny výkaz, — správne je odvolávajúcím súdom zaujaté stanovisko, že I. žalovaný cieľavedome v omyl uviedol žalujúce strany pri kúpe domu dotýčne podstatného predpokladu smluvy a neprávom sa odvolávajú žalovaní na to, že sa mohli žalujúce strany o správnosť rečených výkazov v bernom úrade presvedčiť a že malí na II. žalovaného — u verejného notára (u ktorého boli smluvy písané) otázku upraviť dotýčne výkazov C. N., konečne že v smluve B. ručenie bolo výslovne vylúčené, — lebo smluvu uzavierajúce strany vzájomne zaväzuje poctivosť (bezlistivosť) a keď I. žalovaný ručil za správnosť výkazu C., nemuseli sa žalujúci — dôverujúce jeho slovu — ínam obracať za účelom zistenia nájomných súmm, a nemuseli ani novú otázku ukladať žalovaným u verejného notára dotýčne sozname; — čo sa však ručenia týka, v smluve B. sa strany len toho zriekli, že nenapadnú smluvu na základe zkrátenia nadpolovičnej hodnoty, — tu však neide o hodnotu domu, lež o jeho výnosnosť, ktorá bola rozhodnou okolnosťou pri rozhodnutí sa žalujúcich strán dotýčne toho, či smluvu uzavruť alebo neuzavruť a žalujúce strany dotýčne tejto výnosnosti boli zmyselným spôsobom v omyl uvedené.

Z hora uvedených dôvodov bolo treba revizionálnu žiadosť žalovaných ako neodôvodnenú zamietnúť. (26./XI. 1920, č. Ro. III. 9/19).

I. Jurecký:

Rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veciach trestných.

Poškodený nebezpečnou vyhrážkou prinútený odovzdal obžalovanému svojich 5000 korún. Tento čin sa protíví §-u 344. Trz. (§§ 350. bod 1. §-u 353. §. 344 a 347. Trz.)

Súdna tabula kvalifikovala tento čin za vydieračstvo dľa §-u 350, bodu 1. §. 353. Trz. Na prvý pohľad a dľa gramatického výkladu §§. 350. 353. 344. Trz. tento čin zdá sa zakladať skutkovú podstatu

vydieračstva a nie lúpeže. Menovite §. 344. Trz. doslovne stavia tú náležitosť, aby pachateľ **odňal** cudzú hnutelnú vec, kdežto v danom prípade poškodený následkom vyhrážky **sám odovzdal** peniaze svoje obžalovanému. Avšak dľa právneho smyslu §-u 344. Trz. pod ustanovenia tohoto §-u spadá aj konkrétny prípad, lebo — ako to N. S. zdôrazňuje — »vyhrážkou prinútený poškodený, bol puhyým nástrojom v ruke lúpežníka« z čoho nasleduje, že »v právnom smysle skutku účinkoval len lúpežník a nie poškodený.«

Ťažko je — aspoň v teorii — presne určiť tú čiaru, ktorá delí tieto dva zločiny (bod 1. §-u 353. a §. 344. Trz.) Ovšem líšia sa ony v cieľi a v najviac pádoch vo vyhrážke. Keď cieľ činu je **krádežný** a zároveň vyhrážka zodpovedá podmienkam §-u 347. Trz. (zvlášť keď je ona priama, nasledovne príliš nebezpečná, keď tedy napadnutý povedomí je tomu, že v prípade jeho odporu čin, ktorým sa pachateľ vyhlasuje, **hneď** bude vykonaný), — uskutoční sa skutková podstata zločinu lúpeže dľa §-u 344. Trz. zločin vydieračstva dľa bodu 1. §-u 353. Trz. nestavia za podmienku **priamu** (bezprostrednú) vyhrážku, môže byť ona aj ďalšia, tedy menej nebezpečná (na pr. pachateľ vyhráza sa zabitím dakoho neprítomného). Cieľom vydieračstva je nadobudnutie hmotného osohu neoprávneným **spôsobom** a prostriedkom **tohoto** cieľu je vyhrážka.

Najvyšší súd

tretnú pravotu, zavedenú pred sedriou v B. proti F. P., obžalovanému zo zločinu lúpeže, vybavenú tamže dňa 16. apríla 1920, pod číslom B. 44-1920-64. — súdnou tabulou v B. ale — následkom odvolania štátneho zástupcu, obhájcu a obžalovaného — dľa 26. júla 1920, pod číslom B. 795-1920-72, na základe verejného líčenia, zadržaného dňa 3. novembra 1920. následkom zmätočnej sťažnosti hlavného štátneho zástupiteľstva preskúmajúc,

vyniesol nasledovný r o z s u d o k : . . .

Následkom zmätočnej sťažnosti hlavného štátneho zástupiteľstva z dôvodu zmätočnosti, obsaženého v bode 1. b) §. 385. Trpp. čo do kvalifikácie a v súvisi s tým i čo do výmeru trestu zrušuje sa rozsudok súdnej tabule, čin obžalovaného kvalifikuje sa za zločin lúpeže, dľa §-u 344. Trz., obžalovaný odsudzuje sa na základe §-u 343. Trz. upotrebením §-u 92. Trz. na jeden (1) rok a šesť (6) mesiacov žaláru ako na hlavný, a na základe §§-ov 354. a 57. Trz. na ztratu úradu a vyzdvihnutie politických práv v trvaní päť (5) rokov ako vedľajší trest. . . .

Trest na slobode treba rátať od dňa 26. júna 1920, a z tohoto trestu dľa 94. §-u Trz. za odbité sa berie šesť (6) mesiacov a dvadsaťpäť (25) dní z tej doby, ktorú obžalovaný strávil v zatýmnom zadržaní a vyšetrovacej väzbe od 2. januára 1920. do 26. júla 1920.

Vedľajší trest započína sa zakončením trestu na slobode, v páde premlčania ale koncom tohoto.

Všetky ostatné čiastky výroku rozsudku súdnej tabule ostávajú nedotknuté.

Dôvody:

Proti rozsudku súdnej tabule hlavné štátne zastupiteľstvo oznámilo zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1. b) §-u 335. Trpp.

Generálna prokuratúra späť vzala tú čiastku zmätočnej sťažnosti, ktorá bola založená na bod 1. a) 385. §-u Trpp., následkom čoho Najvyšší súd pominul preskúmanie tejto.

Hlavné štátne zastupiteľstvo bližšie neoznačilo dôvod zmätočnosti, založenej na bod 1. b) §-u 385. Trpp., avšak zrejmé je, že hlavné štátne zastupiteľstvo v tom vidí dôvod zmätočností, že čin obžalovaného nebol kvalifikovaný dľa obžaloby na zločin lúpeže, protiviaci sa §-u 344. Trz.

Táto zmätočná sťažnosť je základná.

Dľa zisteného a v smysle odst. 3. §-u 33. Trpp. nov. smerodajného skutkového stavu obžalovaný žiadal, aby A. B. mu vydal 5000 korún. Menovaný mu ich nechcel dať, nato obžalovaný siahol A—i B—i do kapsy nohavíc, a keď mu tento vytknúl, vytiahol obžalovaný revolver a povedal A—i B—i, že zomre, nedá-li peniaze.

Pri tom mieril revolverom na A—a B—u tak, že sa tento veľmi zľaknul, peniaze z kapsy vytiahol, a obžalovanému odovzdal.

Súdna tabula na základe tohoto skutkového stavu za vinného uznala obžalovaného zo zločinu vydieračstva, protiviacého sa §-u 350. Trz. a kvalifikovaného dľa §-u 353. Trz., a odsúdila ho na základe §-u 353. Trz. upotrebením §-u 92. Trz. na 1 rok žaláru ako hlavný a na ztratu úradu a vyzdvihnutie politických práv v trvaní 3 rokov.

Dľa právneho názoru súdnej tabule podstatný poznatok lúpeže dľa §-u 344. Trz. spočíva v tom, že páchatel' odníme vec držiteľovi násilím alebo hrozbou.

Ponevác obžalovaný 5000 kor. poškodenému neodňal, ale na vyhrážku poškodený sám vydal peniaze obžalovanému, preto čin obžalovaného nemože byť kvalifikovaný dľa §. 344. Trz.

Súdna tabula mylila sa v tomto ohľade.

Nie je rozdiel medzi tým prípadom, keď lúpežník sám odníme vec poškodenému, a tým, keď poškodený vyhrážkou prinútený odovzdá vec, a lúpežník túto tak odníme, lebo v druhom prípade vyhrážkou prinútený poškodený je puhyým nástrojom v ruke lúpežníka, a dľa právneho uvažovania skutku, nie poškodený účinkuje, ale len lúpežník. Inak každý lúpežník tomu, aby jeho čin kvalifikovaný bol dľa §-u 344. Trz., ktorý obsahuje prísnejší trest, ako §§. 350. a 353. Trz., mohol by vyhýbať už tým, že nie on sám siahne do kapsy poškodeného, ale vyhrážkou núti toho nato, aby on vydal svoju vec lúpežníkovi.

Ponevác súdna tabula mýlila sa v tej otázke, že dľa ktorého ustanovenia trestného zákona má byť trestný čin kvalifikovaný, preto Najvyšší súd na základe odst. 1. §. 33. Trppnov. zrušil rozsudok súdnej tabule čo do kvalifikácie a v súvisi s tým i čo do trestu, a vyniesol zákonu zodpovedajúci rozsudok.

Mýlila sa ďalej súdna tabula, keď obťažujúce okolnosti vôbec nezistila, ačkoľvek v skutkovom stave tie skutočnosti, že obžalovaný je úradníkom súpisového úradu, a že on 5000 kor., tedy väčší obnos, odňal poškodenému, sú obťažujúce.

Najvyšší súd tieto okolnosti ako obťažujúce v súdnu tabulu zostane obľahčujúce uvažujúce vymeral trest dľa §§. citovaných vo výroku rozsudku.

V Brne, dňa 3. novembra 1920.

DROBNÉ ZPRÁVY.

Sudcovský prídavok. Naším čitateľom je zaiste ešte v živej pamäti, že na Slovensku pôsobiaci sudcovia a št. zástupcovia podali svojho času hromadnú sťažnosť pred Najvyšší správny súd pre zastavenie 1800 korunového sudcovského prídavku, ktorý bol priznaný ešte býv. uh. vládou.

Najvyšší správny súd po pojednávaní 23. febr. 1921 túto sťažnosť zamietnul. Hlavné dôvody zamietavého rozsudku sú usnesenie min. rady zo dňa 9. m. 1920 č. 7644, o jednotnej úprave osobných pomerov štát. zamestnancov na Slovensku; nemožnosť priznania »výhody« sudcovského prídavku voči ostatným št. zamestnancom de lege lata; a konečne: že rozpočtový zákon je len formálny, a neznamená pre štátnu správu záväzok, aby vyplatila, čo bolo do rozpočtu pojaté, jestli chybí materiálny zák. podklad.

Negatívny výsledok boja za sudcovský prídavok v tejto forme vyvažuje do istej miery zpravu že, min. spravdnosti chce zaviesť remuneráciu sudcov a štátnych zástupcov za práce nad kvantitatívny priemer. Avšak jest obava, že finančný efekt týchto remunerácií zostane ďaleko za požadovaným sudcovským prídavkom.

Dozvedáme sa, že majú byť sriadené povinné jazykové kurzy z maďarčiny pre českých sudcov na Slovensku, aby mohli pôsobiť aj v obvodoch miešaných a aby pri najmenšom rozumeli maď. spisom, archivalam, verejným knihám atď. Pri rozhodovaní remunerácií bude bratý zreteľ aj na spôsobilosť jazykovú.